

How to... เดตออน / ลน่ยงงใงให้พัง

网恋翻车指南

Guide on How to Fail
at Online Dating

3

เจียงจื่อเป่ย์ (酱子贝) เขียน
G.N Voyager แปล
Welkin ภาพ

คำนำ

ปฏิบัติการเดดให้พังดำเนินมาถึงเล่มสุดท้าย ปรากฏว่าเป้าหมายอย่าง 'เซียงไหวจือ' สะดุดจนตกหลุมความน่ารักของ 'จิ้งแสนหวานตัวน้อย' aka 'จิ้งฮวน' เข้าอย่างจัง ชนิดที่จิ้งฮวนเรียกกลมได้ลม เรียกฝนได้พายุเลยทีเดียว อีกทั้งคู่กรณีทั้งสองฝ่ายต่างก็รับรู้กันแล้ว ด้วยว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่จุดประสงค์ที่ซ่อนเร้นมากับการเดดครั้งนี้คืออะไรนั้นยังคงถูกเก็บเป็นความลับสุดยอดที่มีจิ้งฮวนรู้อยู่แค่ใจเพียงคนเดียว

เอาล่ะสิคะ มาถึงจุดนี้ก็อดตั้งคำถามในใจไม่ได้ว่าถ้าเกิดพี่เซียงคนดีรู้ความจริงทั้งหมดแล้ว ปฏิกริยาที่เขาต่อการแก้แค้นแทนพี่สาวของจิ้งฮวนครั้งนี้จะเป็นยังไงล่ะนี้ เขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ จะโกรธจิ้งแสนหวานตัวน้อยหรือเปล่า หรือว่าจะยอมรับเหตุผลของการกระทำเหล่านั้นได้และปรับความเข้าใจกันด้วยดี...?

คำตอบนี้อยู่ไม่ไกล ดังนั้นคุณผู้อ่านทุกท่านอย่ารอช้า วาร์ปไปพบกับบทสรุปของการเดดออนไลน์ครั้งนี้ เพื่อหาคำตอบไปพร้อมกันว่าจะพังกันไปข้างจริง ๆ หรือไม่

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

Name : เหลียงหฺร่าน

พี่สาวที่จิ้งฮวนรักมาก ด้วยความหลังในวัยเด็กทำให้จิ้งฮวนตั้งใจว่า
จะไม่ยอมให้ใครมารังแกพี่สาวของเขาเป็นอันขาด เมื่อเหลียงหฺร่าน
ถูกไอดีหัวใจเพรียกหาในเกมหลอก จิ้งฮวนจึงตามมาแก้แค้นทันที

ID

หฺร่านซิน

-

ไม่ปรากฏ

Name : ลู่เหวินเฮ่า

นักศึกษาชั้นปีที่สอง เพื่อนสนิทของจิ่งฮวน เป็นผู้เล่นของเซิร์ฟเวอร์
บุฟเฟสเวิร์ค ลู่เหวินเฮ่าถูกขายในเกมสวมรอยเป็นผู้เล่นหญิงมาหลอก
ซึ่งนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่จุดประกายความคิดให้เกิดแผนการแก้แค้น
ของจิ่งฮวนนั่นเอง

ID

ครึ่งชีวิต

สำนักถ้าเขียนจิ้งจอก

ลู่เหวินเฮ่า

บทที่ 82

ด้วยข้อจำกัดเรื่องการตั้งท้อง ดันเจี้ยนระดับสูงสุดที่พวกเขาสามารถลงได้
จึงเป็นระดับสามดาวเท่านั้น ความยากที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินของมันเลยไม่จำเป็นต้อง
ตั้งใจบังคับตัวละครมากนักทำให้จิ่งฮวนมีเวลาว่างครุ่นคิดเรื่องอื่นระหว่างลงดันเจี้ยน

อย่างเช่นเซียงไหวจื่อรู้ว่าเขาคือจิ่งแสนหวานตัวน้อยตั้งแต่เมื่อไร

จิ่งฮวนขมวดคิ้วมุ่น เขารู้ดีว่าเซียงไหวจื่อมีนิสัยค่อนข้างเย็นชา แต่
คงไม่ถึงกับโดนสาวปลอมหลอกแล้วยังเป็นทองไม่รู้ร้อนหรืออั้ง

ยิ่งกว่านั้นคนที่หลอกเขาก็คือจิ่งฮวน...ทั้งสองคนอยู่ใกล้กันขนาดนี้ ไม่ว่า
จะดูยังไงก็เหมือนเขามีแผนการอื่นอยู่ชัดๆ

จิ่งฮวนเท้าคางครุ่นคิดอยู่นานจนทำให้เขาคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

ในช่วงก่อนหน้านั้นเขาลงไปซื้อยาที่เจอเซียงไหวจื่อมาวิ่งรอบดึกพอตี พอ
มาคิดดูแล้วตอนนั้นเซียงไหวจื่อไม่มีเหงื่อสักหยด แถมยังไม่มีเพื่อนวิ่งด้วยเลย
ดูไม่เหมือนมาวิ่งรอบดึกเลยสักนิด...เหมือนอีกฝ่ายมาดักรอเขามากกว่า

จิ่งฮวนนึกได้ทันที เซียงไหวจื่อจะต้องมาดักรอเขาแน่นอน! ที่แท้
เซียงไหวจื่อก็อยากจัดการเขาจริงๆ ด้วย!

แต่หลังจากนั้นทำไมไม่ลงมือทำอะไรเลยล่ะ เพราะเขาไม่สบายอยู่หรือ

จิ่งฮวนขบคิดอยู่นาน คิดวกไปวนมาก็ได้ข้อสรุปเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...

เซียงไหวจื่อช่างเป็นคนดีจริงๆ

จิ่งฮวนลงดันเจี้ยนจนถึงช่วงบ่ายก็รู้สึกทนนไม่ไหวขึ้นมานิดหน่อยจึงลุกไป

หยิบยา ในบ้านเขาไม่มียาลดไข้ แต่ยาแก้หวัดที่ซื้อมาเมื่อคราวก่อนก็ยังเหลืออยู่มาก

เขาฉีนิ่มน้นเข้าไป แค้กินก็น่าจะพอแล้วละ

เดิมทีเขารู้สึกปวดหัวจนทรมาน หลังจากกินยาเข้าไปก็ยิ่งรู้สึกง่วงนอน แต่เมื่อเคลียร์दनเจียนระดับต่ำเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็ยังซักซ้าไม่ยอมออกจากปาร์ตี้

"เสียวจิงจิง" ลู่หังพูด "ฉันยินตีพาเธอลงदनเจียนระดับสูงนะ แต่สามีเธอเหมือนจะไม่พอใจสุดๆ เลยละ"

จิงฮวนพลันได้สติกลับมา เขารีบออกจากปาร์ตี้และเข้าร่วมปาร์ตี้ของเซียงไหวจือ

"ไปทำอะไรมานะ" เซียงไหวจือถาม

[ปาร์ตี้] จิงแชนหวานตัวน้อย : ไปรินน้ำมาคะ

เซียงไหวจือเอ่ย "ดื่มน้ำร้อนนะ"

จิงฮวนกำลังคิดจะส่งอิมจีไปสักตัว แต่ทันใดนั้นเขาก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

[ปาร์ตี้] จิงแชนหวานตัวน้อย : ?

[ปาร์ตี้] จิงแชนหวานตัวน้อย : ทำไมพี่ไม่ไปลงदनเจียนระดับสูงกับพวกนั้นล่ะคะ...

เซียงไหวจือบอกว่า "ไม่ไป ไม่ได้ขาดค่าประสบการณ์"

ถ้าจิงฮวนเป็นมือใหม่ Nine Heroes จริงๆ คงเซื่ออยู่หรอก

แต่ในเกม Nine Heroes นั้นสามารถเล่นได้ไม่จบไม่สิ้น ไม่ว่าจะเป็นการอัปเลเวล แต้มสกิล ไปจนถึงไอเทมและอัถุมณั้ระดับ ทุกอย่างล้วนต้องใช้ค่าประสบการณ์ของผู้เล่น ดังนั้นทั่วทั้งเซิร์ฟเวอร์จึงไม่มีผู้เล่นคนไหนกล้าบอกว่าตัวเองไม่ขาดค่าประสบการณ์

[ปาร์ตี] จิงแสนหวานตัวน้อย : ไม่เป็นไรค่ะ พี่ไม่ต้องสนใจฉันหรอก ฉันเล่นอีกแป๊บเดียวก็พอแล้ว

"ถ้าฉันไม่สนใจเธอแล้วใครจะสนใจเธอ" เซียงไหวจื้อขมวดคิ้วถาม

[ปาร์ตี] จิงแสนหวานตัวน้อย : ...

เซียงไหวจื้อหันกลับมามองแวบหนึ่งก็สบตาเข้ากับลู่หังพอดี

ลู่หัง "..."

ลู่หัง "อะไร"

เซียงไหวจื้อบอกว่า "ใส่หูฟัง"

ลู่หัง "...?"

"ห้ามแอบฟัง"

"แม่่ง นายเห็นฉันเป็นคนยังงี้วะ คิดว่าฉันจะรำคาญที่นายเสียงดังเหรอ!"

ถึงเขาจะกำลังแอบฟังอยู่จริงๆ แต่ก็จะยืนกรานแถมต่อไป

ลู่หังรู้สึกแปลกจริงๆ ปกติเซียงไหวจื้อแม้แต่สายตาก็ยังไม่ชอบจะส่งให้คนอื่น แต่ตอนนี้กลับแชตกับแฟนในอินเทอร์เน็ตทุกวัน...

เขามองไปที่จิงแสนหวานตัวน้อยอีกครั้ง ปกติเวลาอยู่ต่อหน้าพวกเขา ยังแสดงออกขนาดนี้ ถ้าอยู่ในที่ส่วนตัวจะไม่แสดงออกยิ่งกว่านี้อีกเหรอ!

ลู่หังสลดลมหายใจ สายตาทอประกายลุ่มลึกขึ้นมาเล็กน้อย

เซียงไหวจื้อหิ่ตาลง "นายกำลังคิดอะไรอยู่"

"คิดว่า..." ลู่หังยอมสวมหูฟังแต่โดยดี "ดันเจี้ยนคงใกล้จะเริ่มแล้ว ฉันเข้าไปจอย YY กิลด์ดีกว่า ไปแจมกับพวกนี้น่าจะสะดวกกว่า"

จิงฮวนดื่มน้ำร้อนเป็นแก้วที่สามแล้ว ทัวทั้งร่างของเขาเหมือนแช่อยู่ในน้ำร้อน รู้สึกอึดอัดจนไม่สบายตัวแถมยังหายใจไม่ออกอีกต่างหาก

ทว่าเขาก็ไม่ออกไปพักผ่อนเลยสักนิด

เซียงไหวจื้อพาเขาไปทำควอสต์คู่วัก ทำถึงรอบที่แปด คนในปาร์ตีก็ยังไม่

ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

เซียงไหวจื่อถาม "ไม่ยอมทำอันนี้หรอ"

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : อยากค่ะ

รอบที่เก้าของควেসต์คูรักก็คือคำถามปรนัยสำหรับคูรักจาก NPC เพื่อทดสอบความเข้าใจซึ่งกันและกันของคูรัก

ปกติในรอบนี้พวกผู้เล่นจะใช้ระบบคุยผ่านเสียง

เซียงไหวจื่อมองดูหัวข้อก่อนเอ่ยถาม "เธอชอบสีอะไร"

ช่องแชตปาร์ตี้เงียบกริบ

เมื่อจิงฮวนมีปฏิกิริยาตอบสนอง เวลาในการตอบคำถามก็เหลือเพียงแค่เสี้ยววินาทีเท่านั้น

เขาได้สติขึ้นมาอย่างฉับพลัน พร้อมทั้งเปิดไม้ค้โดยไม่รู้ตัว และเนื่องจากไม่ได้ใช้เสียงมานานเสียงของเขาจึงแหบจนน่าตกใจ "อา สีขาว..."

เวลาสิ้นสุดลงแล้ว การทำท่ายล้มเหลว

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : อ๊าๆ ขอโทษค่ะ เมื่อกี้ฉันเหม่อไปหน่อย ลองกดอีกทีทีเถอะค่ะ

เงื่อนไขของควেসต์คูรักไม่ได้เข้มงวด ล้มเหลวแล้วก็สามารถทำท่ายใหม่ได้ แต่เซียงไหวจื่อไม่ได้กดที่ NPC อีกครั้ง เขาถาม "เธอเป็นไข้หรอ"

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : อืม...แค่คิดตัวเอง

เซียงไหวจื่อถามต่อ "เป็นไข้กี่องศา"

[ปาร์ตี้] จิงแสนหวานตัวน้อย : ไข้ต่ำ 37.7

เซียงไหวจื่อว่า "ถ่ายรูปเครื่องวัดอุณหภูมิมาให้ฉันดูซิ"

"..."

จิ่งฮวนถูกจับได้โดยไม่ทันตั้งตัว ความจริงวันนี้เขาวัดอุณหภูมิไปแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แอมป์มันยังสูงถึง 38.7 องศาด้วย

จิ่งฮวนหยิบเครื่องวัดอุณหภูมิออกมาวัดใหม่อีกครั้ง เมื่อก้มลงมองตัวเลขในใจก็ได้แต่คิดว่า 37.7...37.7...

เสียงตื๊ดดังขึ้นมา เทอร์มิเตอร์ก็แสดงตัวเลข

38.9

จิ่งฮวน "..."

อีกนิดก็จะสูงเกินไปแล้วไหม!?

เซียงไหวจื่อเอ่ย "ถ่ายหรือยัง"

[ปาร์ตี] จิ่งแสบหวานตัวน้อย : เครื่องวัดอุณหภูมิเหมือนจะเสียเลยล่ะจู่ๆ มันก็วัดไม่ได้ O.O! จริงๆ นะคะ!

ทันใดนั้นไหล่ของลู่อิงที่กำลังลงต้นเจี้ยนอย่างต้นเต๋นก็ถูกตบเบาๆ

เขาเจียดเวลาหันหน้ามา "อะไรอีกล่ะ คราวนี้ฉันไม่ได้แอบฟังจริงๆ นะ!"

หมายความว่าหลายครั้งก่อนหน้านี้ก็แอบฟังหมดเลยสินะ

เซียงไหวจื่อขี้เกียจคิดเล็กคติน้อย "ของขวัญที่นายเตรียมไว้ให้จิ่งฮวนอยู่ไหน"

"อยู่บนเตียง ขนส่งเพิ่งมาส่งเมื่อเช้า..." ลู่อิงชะงักไป "เฮ้ย นายจะเอาของขวัญไปทำไมวะ!"

"ฉันจะไปส่งให้นายไง"

..."

ลู่อิงงุนงงเล็กน้อย "นี่ฉันไม่มีแผนไม่มีขาหรือไง ทำไมต้องให้นายไปส่งให้ฉันด้วย"

เซียงไหวจื่ออัดของขวัญเข้าไปในกระเป๋า "มีอะไรจะฝากฉันไปบอกไหม"

ลู่อึ้งพูดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว "ฝากบอกว่าสุขสันต์วันเกิดแล้วกัน..."

เมื่อลู่อึ้งลงดินเจียนเสร็จ เชียงไหวจื๊อก็สวมเสื้อโค้ตเตรียมพร้อมจะออกจากห้องพอดี เขารู้สึกสงสัย "นายจะไปหาจิ้งจอนทำไม"

"มีธุระ" เชียงไหวจื๊อพบน้าจอคอมพิวเตอร์

"ไอเค โออย่าหาว่าฉันไม่ได้เตือนนายนะ ของขวัญของฉันนะดีกว่าผ้าพันคอ ผืนเล็กกากๆ ของนายเยอะเลย ถึงตอนนี้นายอย่ามาทำหน้าบูดแล้วกัน" ลู่อึ้งหัวเราะออกมา "จริงสิ จิ้งจอนแอดวีแซตนายหรือยัง"

เชียงไหวจื๊อกำลังจะตั้งประตูเปิดออก พอได้ยินคำนั้นผีเท้าของเขาก็หยุดชะงัก "วีแซตอะไร"

"ไอทีวีแซตง" ลู่อึ้งพูดยิ้มๆ "เมื่อวานหมอนั้นมาถามไอทีวีแซตนายจากฉัน... จะว่าไปนายทั้งไอทีวีแซตสำรองไปตั้งนานแล้วไม่ใช่หรอ ทำไมเอากลับมาใช้อีกล่ะ"

เชียงไหวจื๊อมองเขาด้วยสายตาราบเรียบไม่พูดอะไร

ลู่อึ้งถูกจ้องจนรู้สึกขนลุกชู่ รอยยิ้มค่อยๆ แฉ่งค้าง "ทะ...ทำไมวะ"

"นายได้เอาวีแซตฉันให้เขาหรือเปล่า" เชียงไหวจื๊อถาม

"ให้...ให้ไม่ได้หรอ" ลู่อึ้งงุนงง

เชียงไหวจื๊อนิ่งอยู่กับที่ทันที "ตอนนั้นเขาได้พูดอะไรไหม"

"ก็ไม่ได้พูดอะไรนะ" ลู่อึ้งว่า "ที่จริงฉันก็อยากจะแอดวีแซตเขา แต่เขาดันทำโทรศัพท์ตกเลยไม่ได้แอด"

เชียงไหวจื๊อรีบไปหลายวินาทีก่อนจะพยักหน้า "เข้าใจแล้ว"

ลู่อึ้งเห็นว่าน้ำเสียงอีกฝ่ายแปลกไปเลยคิดจะถามอีกสักประโยคสองประโยค แต่ก็ได้ยินเสียง 'บึ่ง' ดังขึ้นมาก่อน รถมอเตอร์ของเขาปิดประตูเดินจากไปโดยไม่หันกลับมาชะแล้ว

ด้านนอกมีสายฝนโปรยปรายลงมาเล็กน้อย เชียงไหวจื๊อดึงกระดุมเสื้อโค้ตและสวมหมวกลวกๆ ขณะที่เดินไปยังประตูหน้าเขาก็ก้มลงมองโทรศัพท์ไปด้วย

มิน่าล่ะเมื่อวานสีหน้าของหมอนั้นถึงดูแปลกขนาดนั้น ตั้งแต่กลับมาจากห้องน้ำก็ไม่กล้ามองเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว แถมยังหน้าแดงอีก

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาเบาๆ เมื่อก็เจียงไหวจื๋อทั้งท้ายประโยคไว้ว่ามีธุระและต้องไปแล้ว ส่วนคนที่อยู่อีกฝั่งกลับฟังจะตอบกลับมาอย่างเชื่องช้าเอาตอนนี้

เสี่ยวจิงยา ค่ะ จั๊นฉันไปทำควสตร์ประจำวันแล้วนะ

เจียง ไปนอน

เสี่ยวจิงยา นอนก็หลับสิคะ...

จิงฮวนมีนหัวจึงนั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้โตะคอมฯ เขาเรียวทั้งสองข้างวางพาดอยู่บนเตียงด้วยท่าทางไม่น่าดูเอาซะเลย

วันนี้อาหลาแล้ว ที่จริงนอนไปก็คงไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้านอนตื่นขึ้นมาเขาต้องถูกเจียงไหวจื๋ออัดแน่น

พอคิดถึงตรงนี้เขาก็รู้สึกว่าการนอนช่วงเวลาที่เขาไม่สบายแบบนี้เอาไว้โทรศัพท์สั้นเล็กน้อย เขาค่อยๆ ก้มหน้าดู

เมื่อเห็นว่าไม่ใช่ข้อความที่เจียงไหวจื๋อส่งมา แม้แต่จะเปิดเขาก็ยังชี้เก๋ยๆ ทว่าคนที่อยู่ในกลุ่มแชตกลับไม่ยอมปล่อยเขาไปแถมยังแท็กเขาตรงๆ อีกต่างหาก

ลู่เหวินเฮ้า อาการนายเป็นยังงี้บ้าง อยากให้เพื่อนไปมอบความอบอุ่นให้ที่บ้านใหม่จ๊ะ อากาศหนาวซะมด จั๊นกับเสียงแอร์ว่าจะกินหม้อไฟ จะได้ใช้ห้องครัวแกพอดีเลย [เขิน]

ลู่เหวินเฮ้า @เสี่ยวจิงยา อยู่ไหม เฮ้ยวันนี้หออเราโชคร้ายหรือเปลววะ เมื่อก็ฉั๊นก็ตกบันได อีกนิตเดี๋ยวก็นะตกลงไปตายแล้ว

เกาจื๋อเสียง ไม่เห็นจะตายสักหน่อย เพื่อนที่อยู่ข้างหน้านี้กว่าแผ่นดินไหวเลยวิ่งอย่างรวดเร็ว

ลู่เหวินเฮ้า : แม่่ง &%#!@#...!

ลู่เหวินเฮ้าสลดคำหยาบคายไปเป็นร้อยคำ แถมยังแท็กเขาพร้อมถามว่า เขาอยากใส่อะไรในหม้อไฟด้วย

จิ้งฮวนไม่มีแรงจะพิมพ์เลยกดปุ่มพูด "นายบ้าหรือเปล่า พ่อนายป่วยหนักขนาดนี้ยังจะมาทำหม้อไฟอีก อยากให้ฉันตายเร็วๆ หรือไง"

ลู่เหวินเข้ารีบตอบข้อความเสียงอย่างรวดเร็ว "เฮ้ย เสียงนาย ถ้าไม่รู้คงคิดว่านายร้องแหกปากทั้งคืนแน่"

จากนั้นสองวินาทีเขาก็ได้ยินเกาจือเสียงขำพรีด จิ้งฮวนกล่าวว่าสั้นกระชับ "ไปไกลๆ"

ลู่เหวินเข้าว่า "ฉันคิดว่านายแกล้งป่วยหนีเรียน แต่นี่ป่วยจริงเหอ ไม่งั้นให้ฉันเอาไปให้ไหม ตอนนี้นั่งกำลังมาหายาที่ห้องพยาบาลพอดี"

จิ้งฮวนพูดเสียงแหบ "ไม่ต้องมา นายเสียงดังเกินไป แล้วนายไปหกล้มตรงไหนอะ"

ลู่เหวินเข้าส่งรูปมาให้เขาทันที ด้านหลังรูปภาพยังมีอีโมจิร้องไห้หนักอีกสองสามตัว จิ้งฮวนกวาดตามองผ่านๆ แล้วถึงกับพูดไม่ออกไปทันที

จากนั้นเขาก็พูดพลางยืมนัย "คงรีบไปหาหมอสินะ ไม่อย่างนั้นคงไม่กล้าหายแล้ว"

ลู่เหวินเข้ารัวอีโมจิมาทั้งหน้าด้วยความโมโห

จิ้งฮวนเลิกพูดจาวีรสาระกับเขา เมื่อเห็นว่าเซียงไหวจือยังไม่ตอบเขาก็เปิดแอปฯ ไว้ม่ายเพื่อซื้อยา จากนั้นก็โยนโทรศัพท์ไปบนเตียง ก่อนจะควบคุมตัวละครในเกมให้วิ่งไปทางแผนที่ป่าลึกแห่ง

เขาคิดดีแล้ว ไม่ใช่แค่ต้องกล่าวขอโทษ แต่ยังต้องชดเชยความสูญเสียให้เซียงไหวจือด้วย

ถ้าซัดใช้ด้วยเงินไปตรงๆ เซียงไหวจืออาจจะไม่รับ ดังนั้นเขาจึงวางแผนจะสร้างเข็มขัดดีๆ สักเส้นให้เซียงไหวจือ วันนั้นที่เขาล็อกอินเข้าไปจึงเห็นว่าไอเทมของเซียงไหวจือแทบจะเป็นระดับสุดยอดทั้งหมด มีเพียงช่องเดียวเท่านั้นที่สามารถพัฒนาได้ นั่นก็คือเข็มขัด

การตีมอนสเตอร์ป่าในแผนที่ป่าก็มีโอกาสดรอปวัตถุดิบเล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถนำไปหลอมเข็มขัดได้อยู่พอสมควร แต่ไม่นานเขาก็พบปัญหายุ่งยากอย่างหนึ่ง

โดยภาพรวมของเขาไม่สามารถรับมือกับมอนสเตอร์ป่าในแผนที่ป่าได้
ในเซิร์ฟเวอร์เก่าจึงชวนมีสมญานามว่าเสี่ยวป่าหวัง* แห่งแผนที่ป่า
ความเร็วในการจัดการมอนสเตอร์เรียกได้ว่ายอดเยี่ยมเป็นที่หนึ่ง แต่วันนี้
เสี่ยวป่าหวังมีหัวอยู่นิดหน่อย แม้แต่การตอบสนงก็ยังช้ากว่าคนอื่น
อยู่หลายวินาทีจนมอนสเตอร์ป่าตัวเดียวกันก็ยังไม่ได้อะ

เขาสบตอกมาเสียงต่ำ ขณะที่กำลังจะไปแผนที่อื่นก็มีข้อความแจ้งเตือน
บนหน้าจอ

[ชีวเฟิงส่งคำเชิญให้คุณเข้าร่วมปาร์ตี้ — (ยอม่รับ) (ปฏิเสธ)]

[เพื่อน] ชิวเฟิง : ปาร์ตี้เราก็กำลังฟาร์ม** อยู่เหมือนกัน ขาดอยู่พอดี
มาด้วยกันสิ

จึงชวนลงเลเล็กน้อยก่อนจะกดยอม่รับ

ถึงยังงี้ก็ดีกว่าเดินสุ่มสี่สุ่มห้าไปคนเดียวโดยไม่มีเป้าหมาย

เขานำสัตว์ธัญเชิญออกมา ขณะที่กำลังเตรียมตัวจะ AFK ก็ได้ยินเสียง
กริ่งประตูดังขึ้น

[ปาร์ตี้] จิง'แสนหวานตัวน้อย : ฉันท AFK ไปเอาของที่สั่งไว้ก่อนนะ
เดี๋ยวมา

เขาลุกขึ้นเดินออกไปนอกประตูและเปิดประตูออกโดยที่แม้แต่ตาแมว
ก็ยังขี้เกียจจะมอง

"..."

ด้านนอกประตูเชี่ยงไห่วจ๊อเย็นตัวตรงสวมหมวกปกปิดเส้นผมไปกว่าครึ่ง
ปอยผมที่โผล่ออกมาบนหน้าผากเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน ตอนนึ่งจึงดีดขึ้นมาเล็กน้อย

* เสี่ยวป่าหวัง เป็นฉายาของพระเจ้าขุนเช็ก กษัตริย์ในยุคสามก๊ก เป็นแม่ทัพที่มีจิตใจห้าวหาญ ไม่กลัวใคร

** ฟาร์ม หมายถึงการเก็บเงินหรือเก็บเลเวลจากการตีมอนสเตอร์หรือเล่นใหม่ต่างๆ

ดวงตาของชายหนุ่มเป็นสีดำนสนิทและกำลังมองตรงมาที่เขา

ชั่วขณะนั้นจึงฮวนยังคิดว่าตัวเองเห็นภาพหลอน

"ลู่วิ่งให้ฉันเอาของขวัญมาให้นาย" เชียงไหวจื๊ดพูด

จึงฮวนก้มหน้าลงโดยไม่รู้ว่าตัวก่อนจะมองเห็นกล่องเล็กๆ ที่เขาถือเอาไว้ในมือ

แถมยังมีถุงพลาสติกอีกใบ

ด้านในถุงพลาสติกคือกล่องยาจำนวนหนึ่ง

"สื่อนายนายไม่ค่อยดีเลย"

จึงฮวนอ้าปากกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆ ชายหนุ่มที่อยู่ด้านหน้า

ก็ยกมืออีกข้างขึ้นมาปิดเส้นผมของเขาขึ้นก่อนใช้หลังมือแตะลงบนหน้าผาก

มันให้ความรู้สึกเย็นเฉียบทั้งยังเปียกชื้นเล็กน้อย

"เป็นไข้หรือ" เขาได้ยื่นเชียงไหวจื๊ดถาม

บทที่ 83

เมื่อสัมผัสได้ว่าหยดน้ำฝนบนฝ่ามือของตัวเองทำให้เส้นผมของเขาเปียกชื้น
เซียงไหวจื๋อก็ชักมือกลับมา หลับตาลงรอคำตอบของเขาเสียๆ

จิ่งฮวนกำลูกบิดประตูไว้ กว่าจะหาเสียงตัวเองเจอนั้นไม่ง่ายเลย เขา
เอ่ยถามไปด้วยน้ำเสียงแหบพร่า "พี่...รู้ได้ไงว่าผมอยู่ที่นี้"

เซียงไหวจื๋อพูด "ลูंहังบอก"

ความจริงก่อนหน้านี้ตอนที่พวกเขาสองคนกลับมาด้วยกัน เซียงไหวจื๋อ
ก็ตั้งใจสังเกตเป็นพิเศษ หลังจากจิ่งฮวนเดินเข้าไปในตึกหลังใหญ่ ผ่านไปไม่กี่นาที
แสงไฟในชั้นนี้ก็สว่างขึ้นมา

เรื่องนี้ถ้าพูดออกไปก็ดูเหมือนจะโรดจิตไปหน่อย ดังนั้นเขาเลยโยนขึ้นไปให้
ลูंहังซะเลย

จิ่งฮวนส่งเสียง "อ้อ" ตอบรับ

เซียงไหวจื๋อยืนก้มลงของขวัญให้เขา

จิ่งฮวนรับมันมาด้วยท่าทีลูกลี้ลุกลน ก่อนจะเอ่ยปากพูดรีๆ โดยไม่มองมัน
แม้แต่แวบเดียว "ขอบคุณครับ"

เฮ้ย นี่มันอะไรวะเนี่ย!

บอกแล้วไงว่าหายป่วยจะไปมอบตัวเอง! ทำไมตอนนี้ดันมาจับกันถึง
หน้าประตูบ้านล่ะเนี่ย!!!

จิ่งฮวนกลืนน้ำลายลงคอ ความเจ็บปวดที่พุ่งขึ้นมาจากลำคอทำให้เขา

ได้สติขึ้นมาเต็มๆ

เชียงไหวจื่อเหล่มองรอยแยกของประตูที่เปิดออกเล็กน้อย จากนั้นจึง
แกว่งถุงที่อยู่บนมือไปมา

ไม่รู้ว่าทำไมจึงฮวนจับสังเกตได้แล้วก็ยังไมยอมเปิดเผยความจริงกับเขา
เชียงไหวจื่อก็ได้แต่เล่นละครไปกับอีกฝ่าย

เขาว่า "ลูंहังเป็นไข้ ฉันเลยแวะซื้อยาลดไข้ไปให้มันด้วย ไหนๆ นายก็เป็นไข้
เหมือนกัน งั้นให้นายก่อนแล้วกัน"

"..."

เป็นไข้กับผีนะสิ

เมื่อไหร่ที่กระต๊อกระต๊าคูกับฉันอยู่เลยไม่ใช่หรอ!

จึงฮวนรู้ดีว่านี่เป็นยาที่เชียงไหวจื่อซื้อมาให้เขาโดยเฉพาะ จึงกัดฟันรับมา
"ผมเกรงใจจริง ขอขอบคุณนะครับ"

จึงฮวน ให้ตายยังไงนายก็ต้องนั่งไว้นะ นายไม่รู้อะไรทั้งนั้น
ตราบไคที่ทักษะการแสดงของนายดีพอ หมัดของเชียงไหวจื่อก็จะไม่ทำอะไร
นาย

เชียงไหวจื่อสวมเสื้อโค้ตสีเขียวย่นๆ ยืนเปิกฝนสีกีเข้มข้นไปอีก
หลังจากรู้ว่าตัวเองไม่สบายจึงฮวนก็ปิดหน้าต่างมิดชิด ทั้งยังดึงม่านลง
เลยไม่รู้ว่ามีคนนอกฝนตก

"พี่เปิกฝนหรอครับ" จึงฮวนว่า "ไม่ได้เอาร่มมาหรอ"
เจตนาเดิมของเขาคือคิดจะให้เชียงไหวจื่อยืมร่มสักคัน แต่ยังพูดไม่ทันจบ
ก็ถูกอีกฝ่ายตัดบทซะก่อน

"อืม" เชียงไหวจื่อพูด "ขอยืมห้องหลบฝนก่อนได้ไหม"

จึงฮวน "... เหว!!"

ชั่วขณะนั้นจึงฮวนถึงกับชนลูกชู้...

เอาใจดีล่ะ คอมพิวเตอร์เขายังเปิดยูสเซอร์เกมค้างไว้อยู่เลย จะทำยังไงดี
นายจะให้ฉันแสดงยังไงวะ ต่อให้ดาราออสการ์มาอยู่นี่ก็เล่นละครต่อไป
ไม่ได้หรอก!!!

ปฏิเสธไปเถอะ ไล่ออกไปเลย!

บอกไปว่าตอนนี้ป่วยจนรู้สึกไม่ดี! บอกไปว่าห้องสกปรกให้ใครเห็นไม่ได้!

บอกไปว่าอยู่กับคนอื่นไม่สะดวกรับแขก!

เซียงไหวจื๋อถาม "ไม่ได้เหรอ"

"..." จึงฮวนหัวใจเต้นตุบๆ แต่ใบหน้าของเขายังคงสงบนิ่ง จากนั้นจึงเปิดประตูออกช้าๆ เหมือนกำลังแถมใจศพตัวเอง "ได้ครับ ได้อยู่แล้ว"

ทันทีที่เซียงไหวจื๋อก้าวเข้าไปก็มองเห็นชั้นวางรองเท้าที่สูงจนถึงเอวของเขา ด้านในทุกชั้นอัดแน่นไปด้วยรองเท้าผ้าใบ แต่ละคู่ราคาไม่ใช่ถูกๆ เลย

เป็นธรรมดาที่ผู้ชายจะรักไม่เรียบร้อยมากกว่าผู้หญิง บนพื้นบริเวณโถงทางเข้าด้านหน้ายังมีรองเท้าวางระเกะระกะอยู่ด้านข้างอีกสองสามคู่ ถึงอย่างนั้นแม้จะดูรุงรังแต่ในอากาศไม่มีกลิ่นแปลกๆ เลย

จึงฮวนอยากเอาสลิปเปอร์สักคู่มาให้เซียงไหวจื๋อ แต่ก้มหน้าหาอยู่นาน ถึงคิดได้ว่าในบ้านของตัวเองมีสลิปเปอร์แค่คู่เดียวเท่านั้น

ดังนั้นเขาเลยถอดสลิปเปอร์ออก "อันนี้เป็นสลิปเปอร์ของผม พี่หนๆ ใส่ไปก่อนแล้วกัน"

"ไม่ต้องหรอก นายใสเองดีกว่า" สายตาของเซียงไหวจื๋อยังคงจับจ้องอยู่ที่ชั้นรองเท้าและแกลังถามเหมือนไม่ได้สนใจ "นายชอบรองเท้าบาสมากเหรอ"

คำตอบแล่นมาถึงริมฝีปาก แต่ถูกจึงฮวนเฝื่อนกลืนกลับเข้าไปอีกครั้ง

เขายืนอยู่กับที่พร้อมแผ่นหลังเหยียดเกร็ง

เดี๋ยวก่อนนะ...

ก่อนหน้านี้เขาสร้างเรื่องว่าเป็นสาวน้อยผู้น่าสงสารที่พ่อแม่หย่าร้างและมีชีวิตอยู่อย่างยากจนจนขั้นแค้นใช้ไหม

เซียงไหวจื๋อพิจารณาอยู่สักพักก็เข้าใจ

รองเท้าที่วางอยู่ในชั้นบนสุดของตู้มีราคาแพงที่สุด ส่วนคู่อื่นๆ ก็จะอยู่ด้านล่างสุด คู่ที่วางเอาไว้ข้างนอกก็แพงแสดงว่าเป็นคู่ที่ใส่บ่อยๆ

ใบหูของจึงฮวนร้อนผ่าวขณะค้นประโยคหนึ่งออกมา "พวกนี้เป็นของก๊อปปี้เกรดเอครับ"

เซียงไหวจื่อถาม "คุณลุงคุณป้ายอมให้นายใส่ของถือไปด้วยหรือ"

"..." เขาลืมไปว่าเซียงไหวจื่อเคยเจอพ่อแม่เขามาก่อน

จิ่งฮวนรู้สึกหนาวขึ้นมาอีกหลายส่วน เขาอยากกลับไปเปลี่ยนคำโกหกแต่ยังพูดก็ยังไม่เนียน

เซียงไหวจื่อยิ้มมุมปากเล็กน้อยจนมองไม่เห็นแต่ก็ไม่ได้แก้มองเขาต่อ "ไปกินยาก่อนเถอะ"

น้ำร้อนที่จิ่งฮวนต้มเอาไว้ก่อนหน้านี้แทบจะมองเห็นก้นหม้ออยู่แล้ว เขารินน้ำให้เซียงไหวจื่อแก้วหนึ่ง เมื่อเดินออกจากห้องครัวก็เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่บนโซฟา โดยที่สายตาจ้องจ้องไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ของเขา

จิ่งฮวนแทบจะถือแก้วน้ำเอาไว้ไม่อยู่

ช่วยแล้ว

ทำไมตอนแรกเขาถึงต้องเห็นแก่ความสบายจนเข้าบ้านที่ไม่มีห้องนอนด้วยนะ

บ้านที่จิ่งฮวนเช่ามีห้องแยกแค่ห้องน้ำกับห้องครัวเท่านั้น ดังนั้นทั้งเตียงโซฟา และโต๊ะจึงอยู่ในห้องนั่งเล่นทั้งหมด ดูปลอดโปร่งสะดวกสบาย เป็นห้องแบบที่เขาชอบและเหมาะที่จะอยู่คนเดียว

แต่ตอนนี้เขากลับนึกย้อนเสียใจ เสียใจสุดๆ ไปเลย

เขาบังคับตัวเองให้ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะเอาแก้วไปวางตรงหน้าเซียงไหวจื่อ

"พี่เพิ่งเปียกฝนมา กินน้ำร้อนสักหน่อยสิครับ..."

"นายเล่น Nine Heroes ด้วยหรือ"

บรรยายกาศเงียบสนิท ลมหายใจของจิ่งฮวนก็กระชั้นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

"ก็เล่นไปงั้นๆ แหะครับ" ทันใดนั้นจิ่งฮวนก็โอดออกมาสองสามครั้งแล้วหยิบยาที่อยู่บนโต๊ะเพื่อบังคับให้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ยาพวกนี้ต้องกินครั้งละกี่เม็ดหรือครับ"

เซียงไหวจื่อเบนสายตากลับมา เขาหยิบกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็กๆ อันหนึ่งออกมาจากถุงพลาสติก เมื่อเปิดออกก็พบว่ามันเป็นเครื่องวัดอุณหภูมิผ่านทาง

ช่องหู

จิ้งฮวนเอื้อมมือไปหยุดเขา "ไม่ต้องแกะหรือครับ อันนี้..." ผมก็มี

...?

จิ้งฮวน นายกำลังทำอะไรอยู่ เครื่องวัดอุณหภูมิของนายมันวัดอุณหภูมิไม่ได้นะ!!

เซียงไหวจื๋อชั่นตาขึ้น "หืม?"

"เอ่อ..." จิ้งฮวนคิดถึงคำโกหกสมัยประถมของตนเองก่อนจะสูดหายใจเข้าลึกๆ "ผมใช้ไม่เป็น"

เซียงไหวจื๋อไม่ได้พูดอะไร เขาโยนคู่มือไปด้านข้าง ก่อนจะหยิบเครื่องวัดอุณหภูมิทางช่องหูที่สวมฝาครอบหุ้ยเรียบร้อยแล้วหันกลับมา จากนั้นจิ้งฮวนก็ขึ้นจับใบหูของจิ้งฮวน

ปลายนิ้วของเขายังคงเย็นเฉียบ จิ้งฮวนรู้สึกขาวบที่ใบหูจึงคิดจะหลบโดยไม่รู้ตัว

เซียงไหวจื๋อเอื้อมมือไปกดคออีกฝ่ายไว้

"อย่าขยับ" เขาถือเครื่องวัดอุณหภูมิเอาไว้ หลังจากมั่นใจว่ามันสามารถใช้ได้แล้วเขาก็สอดปลายด้านหน้าเข้าไปในหูของจิ้งฮวน

จิ้งฮวนนั่งอึ้งอยู่บนโซฟา ลูๆ เขาก็ไม่รู้ว่าจะเอามือเท้าไปวางไว้ตรงไหนดี ตั้งแต่เลิกจนโตถึงจิ้งฮวนจะไม่ใช้พวกขาใหญ่ แต่เขาก็นับว่าเป็นเสียว่าน่าหวังในช่วงวัยต่อต้านถ้าเขาไม่ยั่วโมโหคนอื่น คนอื่นก็ไม่กล้ามาหาเรื่องเขา ไม่ว่าจะเป็นการต่อตีหรือการสอบ เขาก็ไม่เคยหวาดหวั่นมาก่อน

ทว่าตอนนี้เวลานี้เขากลับรู้สึกว่่าใบหน้าของตัวเองร้อนผ่าวจนเขาไปทอดไข่ดาวได้เลย

บ๊าเอี้ย นี่คือการตอบแทนของการโกหกสินะ!

ฉันผิดไปแล้ว ต่อไปฉันไม่กล้าอีกแล้ว

เครื่องวัดอุณหภูมิมันจะวางอยู่ในหูของเขาเพียงแค่สิบวินาทีเท่านั้น แต่ต่อให้น้อยกว่านี้จิ้งฮวนก็ยังรู้สึกว่ามันยาวนานยิ่งกว่าการสอบเข้าราชการร้อยนาทีเดียวอีก จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของคนข้างกายพูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"สามสิบแปดจุดเก้า"

จึงฮวนตกใจ "สูงขนาดนั้นเลยหรอครับ"

เซียงไหวจื๊อหลับตาลง

เมื่อสบตากันม่านตาของจึงฮวนก็สั่นไหวเล็กน้อย ภายในใจก็รู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมา

"ผมวัดตอนตื่นยังไม่ถึงสามสิบแปดเลยนะครับ" จึงฮวนละสายตาไป "จริง ๆ นะ"

เซียงไหวจื๊อโยนที่ครอบหูลงถึงขณะก่อนเปิดกล่องยา

"อันนี้กินตอนเช้าขึ้นครึ่งละสองเม็ด" นิ้วมือเรียวยาวของเซียงไหวจื๊อหยิบกล่องเล็กๆ ออกมาจากในถุงพลาญพุดไปด้วย "อันนี้กินทุกวัน วันละสองครั้ง ครั้งละหนึ่งเม็ด"

จึงฮวนจ้องมองนิ้วมือของเขา มือของเซียงไหวจื๊อสวยมากจริงๆ ขนาดผู้ชายอย่างเขายังคิดแบบนี้เลย มันทั้งยาวทั้งตรง

"อันนี้..." เซียงไหวจื๊อเหลือบมองเขา "นายยังฟังอยู่หรือเปล่า"

จึงฮวนได้สติกลับมา "ครับ!"

กระทั่งกินยาเข้าไปแล้วจึงฮวนถึงได้รู้สึกว่าการที่ตัวเองแสดงออกไปเมื่อคืนมันค่อนข้างเยอะไปหน่อย

ตั้งแต่จำความได้เขาก็ไม่เคยให้ใครมาคอยดูแลเขากินยาอีกเลย

พอเห็นเขากินยาเสร็จเซียงไหวจื๊อก็หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาเช็ดปอยผมบนหน้าผากของเขาລວກๆ

จึงฮวนถึงเพิ่งจะตระหนักได้ "เดี๋ยวผมไปเอาผ้าขนหนูมาให้พี่นะ"

"ไม่ต้องหรอก นี่ก็แห้งไปประมาณหนึ่งแล้ว"

สายฝนที่อยู่ด้านนอกค่อยๆ แรงขึ้น เม็ดฝนกระหน่ำลงบนกระจากจนเกิดเสียงเปาะแปะดังชัดเจน

จึงฮวนกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง แต่จู่ๆ โทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้นมา

เขาปลดล็อกหน้าจอก็พบว่าเป็นการโทรจากวีแชต

มาจากชีวเฟิง

ทั้งสองคนอิงไป คราวนี้จึงฮวนมีปฏิกิริยาตอบสนองเร็วมาก เขา
รีบตัดสายนั้นอย่างรวดเร็วแต่ก็ยังไม่ทันการณ์

ช่วย!

นั่นคือการฉวยโอกาสเอาชีวิตกันตอนที่กำลังล้มป่วยเหมือนในนิยาย
สินะ!!!

ชีวเฟิง ?

ชีวเฟิง ได้ของที่สิ่งหรือยัง AFK ถึงเวลาแล้วนะ เธอกลับมาคิดใหม่
อีกรอบสิ

การ AFK ใน Nine Heroes จะมีการจำกัดจำนวนรอบการโจมตี ถ้าโจมตี
เกินสี่สิบรอบจะต้องกดปุ่ม AFK อีกรอบไม่อย่างนั้นตัวละครจะยืนอยู่ที่เดิม
ไม่ขยับเขยื้อน

"ของที่สิ่ง?" เชียงไหวจื่อเล็กคิดว่าดูเป็นธรรมชาติมาก

"อืม ผมสั่งยานะครับ แต่ตอนนี้ยังไม่มาเลย..."

จึงฮวนพิมพ์ข้อความทำสายตาเผดเผาจากทางด้านขวา

เสี่ยวจิงยา นายเตะฉันออกเลย!

ชีวเฟิง อ่า ไม่เป็นไร เธอจะใช้เวลาอีกนานแค่ไหน ฉันจะ AFK รอเธอ
ยังอีก 10 นาทีมอนสเตอร์ในป่าก็คงถูกฆ่าหมดแล้ว พวกมันคงยังไม่เกิดใหม่
หรอก

เสี่ยวจิงยา นายอย่ารอฉันเลย!

เสี่ยวจิงยา เตะฉันออกไปเถอะ!

วันนี้ฉันคงกลับไปเล่นไม่ได้แล้ว

ชีวเฟิง เธอเป็นอะไรหรือเปล่า O.O

ชีวเฟิง ไม่ต้องห่วง เมื่อกี้ฉันเพิ่งไปดูมา หัวใจเพรียกหา AFK อยู่ในแดนเซียนฝั่งไหน เขาจับพวกเราไม่ได้หรอก [กะพริบตา] [เงิน]

อัลโหล?

ระหว่างเรามีเรื่องอะไรให้เซียงไหวจี้ต้องมาจับด้วยหรอ

ฉันไปทำอะไรให้นายโกรธแค้นไม่ทราบ ถึงต้องมาแก้แค้นฉันแบบนี้??

จิ้งฮวนไม่ยอมแหม้แต่จะตอบเลยลือกหน้าจอไปทันที

เซียงไหวจี้มองดูเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบก่อนจะเอ่ยถาม "กำลังทำภารกิจอะไรอยู่หรอ"

"..." จิ้งฮวนปิดเสียงโทรศัพท์ "เคลียร์แผนที่ป่าครับ"

พูดจบเขาก็เสริมอีกประโยค "เคลียร์แบบเป็นทีมนะครับ ผมฆ่ามอนสเตอร์ไม่ได้ พอดีเจอดคนในกิลด์ก็เลยไปเข้าตีด้วย"

เซียงไหวจี้ถาม "ไม่ไปกด AFK อัตโนมัตินะหรอ"

จิ้งฮวนส่ายหน้า "AFK ได้แค่สี่สิบรอบ ยุ่งยากเกินไป...อีกอย่างเดี๋ยวผมว่าจะพักผ่อนแล้ว เลิกเล่นก่อนดีกว่า"

หน้าจอโทรศัพท์สว่างขึ้นมาอีกครั้ง ด้านบนล้วนเป็นข้อความของชีวเฟิง

ชีวเฟิง ล้อเล่นน่า ฮ่าๆ

ชีวเฟิง ไม่งั้นเธอเอาไอดีมาให้ฉันสิ เดี๋ยวฉันช่วยเธอตัวเอง

ชีวเฟิง เธออยากได้วัตถุดิบอะไรละ ฉันจะได้ดูให้ว่าฉันมีเยอะหรือเปล่า

ฉันไม่ต้องการอะไรแล้วว๊วย ใสหัวไป!

จิ้งฮวนทนไม่ไหวแล้วจริงๆ เลยเอื้อมมือไปวางโทรศัพท์คว่ำหน้าไว้บนโต๊ะ

ขณะที่เขากำลังจะเอ่ยปากพูด คนที่อยู่ข้างๆ ผลลุกขึ้นยืน

"ถึงฉันจะไม่ได้เล่นมานานแล้วแต่ก็ยัง AFK เป็นนะ" เซียงไหวจี้พูด "ไม่เป็นไร นายไปนอนเถอะ เดี๋ยวฉันเคลียร์ให้นายเอง"

จิ้งฮวนเบิกตาโพลง เขานึกอยากจะคว้าเสื้อเซียงไหวจี้เพื่อหยุดอีกฝ่ายไว้

โดยสัญชาตญาณแต่ก็หยุดไม่ทัน เชียงไหวจื๋อขายาวมาก เดินไปแค่สองก้าวก็ถึง หน้าคอมพิวเตอร์ของเขาแล้ว อีกฝ่ายขยับเมาส์ไปมา ภาพพิกหน้าจอที่ปรากฏอยู่บนคอมพิวเตอร์ก็หายไปทันที

เชียงไหวจื๋อประคองเมาส์ของเขาเอาไว้แล้วเปิดโหมด AFK ด้วยความชำนาญ "นายเล่นไอตี้ผู้หญิงหรอ"

"..." จິงฮวนพูดด้วยความเศร้า "ไอเทมไอตี้ผู้ชายแพงไป เล่นไอตี้ผู้หญิงประหยัดกว่า..."

สายตาของเชียงไหวจื๋อมองลงไปที่ด้านล่าง ทันใดนั้นเขาก็ส่งเสียงร้อง "อ้อ" ขึ้นมาเบาๆ "แถมยังแต่งงานแล้วด้วย"

จິงฮวนอยู่หน้า "อืม ก็..."

เขาติดอ่างอยู่นานแต่ก็คิดคำแก้ตัวที่สมเหตุสมผลไม่ออกสักอย่าง ดังนั้นเขาจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นเดินมาที่ด้านหลังเชียงไหวจื๋อ "เดี๋ยวผมทำเอง ไม่รบกวนพี่ดีกว่า"

ขณะนั้นเสียงซิวเฟิงก็ดังออกมาจากลำโพง

ซิวเฟิงส่งเสียงร้อง "เอ๋? เสี่ยวจິงจິงกลับมาแล้วหรอ"

ซิวเฟิงใช้การ์ดเสียงซึ่งเป็นเสียงผู้ชายเจ้าชู้ตามมาตรฐานทั่วไป คำว่า 'เสี่ยวจິงจິง' ที่พูดออกมาจากปากของเขาจึงแตกต่างจากที่ถนัดยาวไกลพูดอย่างสิ้นเชิง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้ที่จິงฮวนรู้สึกอึดอัดในการใส่หูฟัง เขาเลยเชื่อมต่อลำโพง ประสิทธิภาพของมันก็เลยยิ่งชัดเจนเข้าไปอีก

หน้าตาของจິงฮวนกระตุกเบาๆ

ขณะที่เขากำลังคิดจะพูดอะไรสักอย่างก็เห็นเชียงไหวจื๋อกด F5 ไปทันที... มันคือปุ่มพุดในเกมนั่นเอง

จິงฮวนตัวขาวาบ เขารีบก้มลงไปปิดไมค์ของตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตายโดยไม่แม้แต่จะคิดก่อนที่จะพุดขึ้นมา "อ๋อ... พี่ชาย..."

ฉันเปิดโปรแกรมแปลงเสียงเอาไว้แน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์!!!

ถึงฉันจะทำตัวหน้าไม่อาย แต่ฉันจะปล่อยให้พี่ชายหน้าไปกับฉัน

ไม่ได้เด็ดขาด!!!

การกระทำของเซียงไหวจื่อหยุดชะงักก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขา

เมื่อเห็นว่าเขาล่องมือ F5 ไปแล้ว จิ่งฮวนก็พลุลมหายใจตามไปด้วย
"พี่ชาย ไมค์ของผม..."

เซียงไหวจื่อถาม "รู้จักเรียกพี่ชายด้วยหรอ"

จิ่งฮวน "..."

ฮะ เดียวนะ นี่ฉันเพิ่งเรียกว่าพี่ชายออกไปหรอ

จิ่งฮวนอึ้งไปทันทีก่อนจะค่อยๆ หวนคิด

"ผมว่าจู่ๆ ผมคงพูดติดอ่างนะ" จิ่งฮวนกะพริบตาปริบๆ "พี่ชื่อใหม่"

เซียงไหวจื่อเลิกคิ้วใส่เขาเงยบๆ

"จี้้นก็ไ้" จิ่งฮวนก้มหน้าดูนัยน์ตาของเขาเป็นเอาตายุอยู่สองวินาทีก็ถอดใจ

เขาเล่นละครต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ

"พูดต่อสิ" เซียงไหวจื่อถือขาตั้งไมโครโฟนพลงถาม "ไมค์นี่มันเป็นอะไร"

"ก็...เปิดแล้ว...นั่นนะ"

"นั่นอะไรล่ะ"

จิ่งฮวนพูดออกมาทีละคำอย่างยากลำบาก "เครื่อง...แปลงเสียง"

ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบ จะเหลือก็แต่เสียงระบายความร้อนของ
คอมพิวเตอร์ที่ตั้งหึ่งๆ

จิ่งฮวนอับอายจนแทบระเบิด แต่เป็นความตายที่เขาทำตัวเอง คงโทษใคร
ไม่ได้ เขากดน้ำลายลงคอพลงกำสายเคเบิลแน่น "ขอโทษครับ พี่...พี่ช่วยผมเหอะ!"

เซียงไหวจื่อรู้สึกขบขันกับท่าทางยอมรับความตายของเขา แต่บนใบหน้า
ของเจ้าตัวกลับไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา

เขาคุ่นคิดอยู่สักพักก่อนจะเลื่อนไมโครโฟนออกไปไกลๆ แล้วลุกขึ้นพูด
"อืม นายหลับตาสี"

จิ่งฮวนหัวใจหล่นวูบ จากนั้นก็ยอมหลับตาสองอย่างยอมรับชะตากรรม

เขากัดฟันรอคอยหมัด เมื่อเบื้องหน้ามีดมิดลงความรู้สึกทั้งหมดก็ประเด
ประดังเข้ามา ทั้งอับอาย ตื่นตกใจ หวาดกลัว...รวมทั้งความเสียใจ

เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองกำลังเสียใจเรื่องอะไร เขาไม่ได้กลัวถูกต่อล้อ แต่เพียงคิดว่าคนที่กำลังจะต่อล้อเขาคือเซียงไหวจื่อ... เขารู้สึกอึดอัดสุดๆ

รออยู่สิวินาทีที่ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ จิ้งฮวนรอจนรู้สึกไร้รสนวน เล็กน้อย เหมือนมีมีดจ่ออยู่บนศีรษะของเขา จะแทงก็ไม่แทงลงมาจากนู้สึกอึดอัดไปหมด

เขาทนไม่ไหวจนนึกอยากลี้มตามอง แต่หนังตาของเขายังไม่ทันเปิดขึ้น ความอุ่นร้อนก็ประทับลงบนแก้มของเขาซะแล้ว

เป็นฝ่ามือของชายหนุ่มที่บิดผ่านใบหน้าของเขาอย่างแผ่วเบา แรงเท่านั้น อย่าว่าแต่ดีเลย มันไม่นับว่าเป็นการตบด้วยซ้ำ...ถ้าจะให้อธิบายจริงๆ คงต้องบอกว่าเป็นการลูบ หรือไม่ก็เป็นการทำ 'ด้วยความทะนุถนอม'

ตอนเด็กๆ พ่อเขามักจะลูบผมของเขาแบบนี้บ่อยๆ จิ้งฮวนคิดว่าที่เซียงไหวจื่อทำในตอนนี้เหมือนจะมีอะไรมากกว่าพ่อเขาอยู่นิดหน่อย แต่อะไรที่มากกว่านั้นเขาเองก็บอกไม่ถูก

เขารู้แค่ว่าตอนนี้หัวใจของตัวเองเต้นแรงอย่างกับกลองรัว มันดังยิ่งกว่าเสียงสายฝนด้านนอกนั่น ดังจนเหมือนจะได้ยินไปทั้งโลกอย่างไรร่างนั้น

"เฮอะ ลืมตาได้" เซียงไหวจื่อพูด

จิ้งฮวนลืมตาขึ้นมาช้าๆ ลีกลงไปในดวงตาฉายแวววู่นาง

แค่นี้หรือนะ

จบแล้วหรือ

จิ้งฮวนยืนอยู่ที่เดิมอย่างไม่อยากเชื่อและสงสัยนิดๆ ว่าตัวเองคงกำลังฝันไป เซียงไหวจื่อนั่งลงบนเก้าอี้ ในเกมชิวเฟิงยังคงส่งข้อความมาในกล่องแชต เพื่อถามว่าจิ้งฮวนปิดไมค์หรือเปล่า ทำไมไม่พูดอะไรออกมาเลย

เซียงไหวจื่อกวาดตามองเนื้อหาบทสนทนา ก่อนจะถามคนข้างๆ "ออกจากดีได้ไหม ไม่อยากเห็นเขาพูดพล่ามไร้สาระ"

จิ้งฮวนถูกเรียกสติกลับมาจึงตอบไปโดยไม่แม้แต่จะคิด "ได้ครับ"

เอาตามที่พี่สบายใจเลย

หรือพี่จะให้ผมเปิดโหมด PK กับหมอนั่นก็ได้

บทที่ 84

จิ้งฮวนมองเซียงไหวจื่อออกจากปาร์ตีก่อนพูดขึ้น "หาที่ AFK ลักที่ก็พอแล้วครับ"

แต่เซียงไหวจื่อกลับไม่ขยับเขยื้อนและเอ่ยถามเขา "ไม่ไปพักผ่อนหรือ"

จิ้งฮวนชะงักไปครู่หนึ่ง "ผมยังต้องรอรับของที่สั่งนะครับ"

"เดี๋ยวฉันรับให้เอง" เซียงไหวจื่อมองดูแผนที่ตัวละคร ไม่นานเขาก็ได้จุดประสงค์ของอีกฝ่ายออก "นายอยากได้เขี้ยวมังกรครามหรือ"

เขี้ยวมังกรครามเป็นวัตถุดิบในการหลอมที่จิ้งฮวนกำลังอยากได้

จิ้งฮวนส่งเสียง "อืม" เป็นการตอบรับ "ของอันนี้หาไม่ง่ายเลยนะ ผมก็คิดว่า จะตีไปเก็บไปเหมือนกัน"

เซียงไหวจื่อพยักหน้า "ฉันช่วยนายดีแล้วกัน"

จิ้งฮวน "...?"

เรื่องที่เขาคำพลาตไปครั้งใหญ่ระงับลง แต่ตอนนี้จะให้เซียงไหวจื่อใช้ไอดีสาวปลอมของเขาไปตีมอนสเตอร์หาวัตถุดิบอีกหรือ

จิ้งฮวนคิดแล้วก็รู้สึกขาوابไปทั้งหน้าศีรษะ

เขามองดูตัวละครในเกมของตัวเองก่อนจะมองไปหน้าด้านข้างของเซียงไหวจื่ออีกครั้ง

จุมูกโด่งจริงๆ

ไม่สิ...ตอนนี้มันใช้เวลามากคิดเรื่องพรรคนี้ใหม่เสีย

ในใจจิ่งฮวนไม่ยากนอนจริง ๆ แต่ตอนนี้เขาหมดเรี่ยวแรงแล้ว หนึ่งตาก็อืดไปหมด โดยเฉพาะหลังจากที่กินยาไปแล้วความว่างก็ถาโถมเข้ามาใส่เขาเหมือนกระแสน้ำ

เขาสะบัดหัว "ผมยังไม่ว่าง"

พูดจบเขาก็ทนไม่ไหวจนต้องหาวออกมา

จิ่งฮวน "..."

เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังกังวลเรื่องอะไร เชียงไหวจื่อก็พูดขึ้น "ฉันแค่ช่วยนายตีหาเซียวมังกรคราม ไม่ดูความลับของนายหรอกนะ"

จิ่งฮวนมีสีหน้าซับซ้อน

ในคอมพิวเตอร์ของเขายังจะมีความลับอะไรอีก

Nine Heroes นี่แหละคือความลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขา!!!

ถ้าเป็นเวลาปกติจิ่งฮวนคงลากเก้าอี้เล็กๆ มานั่งข้างๆ เชียงไหวจื่อและดูเขาเล่นเกมโดยไม่ละสายตาแน่นอน แต่ตอนนี้ใช้สูงจริงๆ แม้แต่การกลืนก็เป็นเรื่องง่ายที่สุดก็ยังทำให้เขาเจ็บปวดจนต้องขมวดคิ้วได้

เชียงไหวจื่อเหลือบมอง "ฝันดียามบ่าย"

"..." จิ่งฮวนเอ่ย "ฝันดียามบ่ายครับ..."

จิ่งฮวนหยิบโทรศัพท์ที่ป็นขึ้นไปบนเตียงพร้อมสภาพจิตใจที่แตกสลาย

เดิมที่เขาคิดว่าตัวเองคงกังวลจนนอนไม่หลับ แต่ในความเป็นจริงทันทีที่หัวถึงหมอน ความว่างก็ปกคลุมเขาไว้อย่างหนาแน่นเหมือนสายฝนที่อยู่ด้านนอก สักพักโทรศัพท์ก็หลุดร่วงจากฝ่ามือของเขาและตกลงไปข้างหมอน

เชียงไหวจื่อขยับเมาส์เมาส์บอสใหญ่ประจำแผนที่ป่าที่เพิ่งเกิดขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย

ทุกหกชั่วโมงในแผนที่ป่าทุกแห่งจะมีบอสใหญ่ประจำแผนที่เกิดขึ้น อัตราการดรอปรางวัลพิเศษก็สูงลิ่ว แอมบอสของแผนที่ป่าแห่งนี้ยังจัดการยากเป็นพิเศษด้วย

แต่การต่อสู้ก็ไม่ได้ยากเย็นอะไร เชียงไหวจื่อที่กำลังอยู่ระหว่างการต่อสู้จึงพอมีเวลาให้เหลือบมองคนบนเตียง

ผ้าปูที่นอนของจิ้งจอนเป็นลายการ์ตูนเรื่องนารูโตะ ส่วนที่โป่งนูนขึ้นมาจากที่นอนก็เป็นลายตัวการ์ตูนนารูโตะพอดีและกำลังขยับขึ้นลงอย่างสม่ำเสมอ

เซียงไหวจี๋มองอยู่หลายวินาทีก่อนที่จะละลายตากลับมา ในเกมจึงจอกเขียนกำหนดทางกตบอดตัวโตล้มลงกับพื้น

[คุณได้รับ 2 ทองแดง]

[คุณได้รับค่าประสบการณ์ 1,101 หน่วย]

[คุณได้รับเชิ้วม้งกรรมกรรมx1]

เซียงไหวจี๋เปิดกระเป๋าดู เชิ้วม้งกรรมกรรมถูกจิ้งจอนลากไปไว้ตรงมุมขวาล่างของช่องเก็บของเพียงลำพังอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย และปัจจุบันก็มีแค่สองชิ้นเท่านั้น

เซียงไหวจี๋ลงเลเล็กน้อยแล้วตัดสินใจเปิดไอดีของตัวเองเพื่อประกาศรับสินค้าผ่านโทรโข่ง แต่เขายังไม่ทันได้เปิดหน้าให้ล็อกอินใหม่อีกครั้งข้อความจากเพื่อนก็ส่ววาวขึ้น

[เพื่อน] ชิวเฟิง : เสี่ยวจิ้งจิง ออกจากตู้ทำไมละ

[เพื่อน] ชิวเฟิง : ?

[เพื่อน] ชิวเฟิง : เธอทิ้งฉันไปมาบอเองเหวอ...

ที่จริงคำพูดของชิวเฟิงไม่ได้มีความหมายอย่างอื่นเลย ปกติเขาก็มีทำที่แบบนี้กับผู้หญิงทุกคนอยู่แล้ว สนิทสนม ดูคลุมเครือ ชอบหยิ่งเชิงเส้นแบ่งระหว่างเพื่อนกับแฟนสุดๆ สิ่งนี้ทำให้เขากลายเป็น 'เพื่อนสนิท' ของผู้หญิงจำนวนมากได้อย่างราบรื่น

[เพื่อน] ชิวเฟิง : ทำไมไม่ตอบฉันล่ะ [ปาดน้ำตา] เป็นไงบ้าง บอสดร้อบเชิ้วม้งกรรมกรรมมาไหม

[เพื่อน] จิงแสนหวานตัวน้อย : ฉันไม่ใช่เจ้าของไอดี

[เพื่อน] ชิวเพิง : ฮะ? เหอะ เป็นพี่คนส่งของเหร

[เพื่อน] จิงแสนหวานตัวน้อย : เป็นสามีของเธอ

[เพื่อน] ชิวเพิง : ?

ชิวเพิงคิดว่ามีความเป็นไปได้สูงที่นี่จะเป็นการกลั่นแกล้งของรุ่มเมต

[เพื่อน] ชิวเพิง : ฮ่าๆ สามีคนไหนของเธอล่ะ

[เพื่อน] จิงแสนหวานตัวน้อย : สามีที่อยู่บนฉายาไง

ชิวเพิงถูกคิดขึ้นมาได้ แถมยังเปิดหน้าโพสไฟล์ของจิงแสนหวานตัวน้อย
แล้วรีเฟรชใหม่อีกรอบ

เธอเป็นภรรยาของหัวใจเพรียกหาไม่ผิดแน่

...?

ชิวเพิงมีปฏิกิริยาตอบสนองขึ้นมาก่อนเบิกตากว้างทันที

เชียงไหวจื๋อและจิงแสนหวานตัวน้อยเจอกันแล้วเหร

เร็วขนาดนี้เลย? ทั้งสองคนเพิงจะแต่งงานกันอาทิตย์เดียวเองนี่

[เพื่อน] ชิวเพิง : ...เทพเชียง?

[เพื่อน] จิงแสนหวานตัวน้อย : ?

[เพื่อน] ชิวเพิง : ไม่มีอะไรครับ ท่านเล่นต่อไปเลยครับ

ชิวเพิงยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กระทั่งเขากลับมาจากเดินเตร่ในแผนที่ป่า
ได้รอบหนึ่งก็เห็นหัวใจเพรียกหาปรากฏตัวอยู่ในแผนที่ป่า กำลังรวมตัวเพื่อตีเอา
เขี้ยวมังกรครามกับจิงแสนหวานตัวน้อย

"ฉันก็ว่าอยู่ว่าทำไมจิงแสนหวานตัวน้อยถึงตีเอาตีเอาแล้วไปเลย"

อย่าถามหาวันกลับพูดในช่องแชตปาร์ตี้ "ที่แท้เทพเชียงก็มานี่เอง"

ชีวเฟิงพูด "ไม่ใช่เทพเซียงมา..." แต่เทพเซียงเล่นมาตลอดต่างหาก

ชีวเฟิงเริ่มนึกถึงบทสนทนาที่ตัวเองพูดออกไปเมื่อกี้ี้และคิดถึงท่าทีที่หัวใจเพรียกหาตอบเขามาอีกครั้ง...เขาถึงกับเงยปากก่อนจะพาปาร์ตี้ไปอีกด้านหนึ่งของแผนที่ป่า เพราะกลัวว่าหัวใจเพรียกหาจะไม่พอใจจนหันมาเปิดโหมด PK กับเขา

อย่าถามหาวันกลับเอ่ย "เฮ้ย อย่าเพิ่งไปดิ ฉันยังอยากแซวจิงแสนหวานตัวน้อยอยู่เลย"

"เลิกแซวได้แล้ว มีชีวิตอยู่ที่นี่ไม่มีความสุขหรือไง" ชิวเฟิงถาม

อย่าถามหาวันกลับตกใจ "หมายความว่าไงวะ"

ชีวเฟิงตอบสั้นกระชับ "ตอนนี้เทพเซียงใช้ไอดีจิงแสนหวานตัวน้อยอยู่"

อย่าถามหาวันกลับหัวเราะ "จะเป็นงั้นได้ไง เมื่อไหร่เธอยังคุยกับพวกเราอยู่เลยไม่ใช่หรอ"

ช่องแชตปาร์ตี้เงียบไปหลายวินาที

อย่าถามหาวันกลับพูด "แป๊บนะ ใช้แบบที่ฉันคิดหรือเปล่า ไม่ใช่หรอมัง..."

ชีวเฟิง "ฮูว"

ปาร์ตี้ของเซียงไหวจือตีมอนสเตอร์ไปได้สิบนาที ทั้งสองไอดีก็ถูกรอบเขี้ยวมังกรครามได้แค่อันเดียวเท่านั้น

เขาคิดไปคิดมากก็เปิดรายชื่อเพื่อนเตรียมจะขอไอดีสำรองของลู้ง ห้ามีเพิ่มอีกสักไอดีน่าจะมีโอกาสเพิ่มขึ้นอีกหน่อย

รายชื่อเพื่อนของจิงฮวนจัดกลุ่มง่ายมาก มันมีแค่สามกลุ่มเท่านั้น

กลุ่มหนึ่งชื่อ 'เพื่อน' ในนั้นมีอยู่หลายสิบคน ส่วนใหญ่เป็นสมาชิกในกิลด์

อีกกลุ่มหนึ่งชื่อ 'เพื่อนในตี้' ซึ่งพวกลู้งหังอยู่ในกลุ่มนี้

ส่วนกลุ่มสุดท้ายมีชื่อว่า 'เหอๆ' ในนั้นมีเพียงเซียงไหวจือคนเดียวเท่านั้น

เซียงไหวจือเห็นกลุ่มที่แยกออกมาเพียงคนเดียว สายตาของเขาก็ฉายแววอ่อนโยนขึ้นมา

[เพื่อน] จิงแสนหวานตัวน้อย : เอาไอดีสำรองของนายมาให้ฉันหน่อย

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : ...?

[เพื่อน] จิงแสนหวานตัวน้อย : ฉันตีมอนหาเขี้ยวมังกรความอยู่ ชาติ 3 ไร่ดี

ลู่อังเหลือบมองคนส่งข้อความ หลังจากมันใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฝ้าไป
เขาถึงพิมพ์ข้อความตอบกลับ

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : ฉันเปิดไอดีสำรองอยู่ อยู่ไหน เดียวฉันไปเข้าตู้ด้วย
ดีได้แล้วจะให้เธอ

เซียงไหวจื่อส่งพิศไปทันที

ทันทีที่เข้ามาในปาร์ตี้ลู่อังก็เริ่มพูดเจ้อยแจ้ว

"เธอจะตีเอาเขี้ยวมังกรความไปทำอะไร จะทำไ้อเทมเหรหว่าแต่ทำไม
ไอดีเซียงเซียงถึงมาอยู่นี้ด้วยละ เธอเปิดเล่นเหรห เสียวจิงจิง เธอก็ถือโอกาสนี้
ไปดูหน่อยว่าในไอดีมันมีวัตถุพิเศษอะไรเปล่า ช่วยฉันขโมยออกมาหน่อยสิ"

คนบนเตียงพลิกตัวไปเพราะเสียงดัง เซียงไหวจื่อจึงลดเสียงระบบคูป
ผ่านเสียงลงก่อนเปิดเครื่องแปลงเสียงแล้วคุ่มพูดออกไปตรงๆ โดยไม่กลัวว่า
ลู่อังจะจำได้ "ไม่มี ไปไกลๆ เลย"

ลู่อังนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์

เสียงหญิงสาวที่ฟังดูเป็นผู้ใหญ่และทรงพลังกระแทกใจเขาจังๆ

หลังจากนั้นไม่กี่วันที่ลู่อังก็ได้สติกลับมา "หืม? สาวน้อยที่ไหนละเนีย
รูมเมตของเสียวจิงจิงเหรห เธอก็เล่น Nine Heroes เหมือนกันเหรห อยู่เซิร์ฟไหนอะ
อยากมาเล่นเซิร์ฟพวกเราเปล่า พวกเราเพิ่งจะรวมเซิร์ฟ ตอนนี้เป็นเซิร์ฟที่คึกคัก
สุดๆ ถ้ามาเดี๋ยวฉันจะพาเธอไปเล่นทุกวันเลย..."

เซียงไหวจื่อสุดท้ายใจเข้าลึกๆ จากนั้นจึงขยับนิ้วไปที่การตั้งค่าปาร์ตี้
เพื่อปิดไมค์ของลู่อัง

ตีมอนสเตอร์ไปได้สักพัก เสียงเรียกเข้านวนกหนูพลันดังขึ้น เซียงไหวจื่อ
ผูกหูขึ้นทันที เขาเดินสองก้าวก็ถึงข้างเตียงก่อนจะหยิบโทรศัพท์ที่กำลังส่งเสียง

ขึ้นมา

[สวัสดีครับ ผมเป็นไรเดอร์จากแอปฯ X ครับ ตอนนี้อยู่ข้างหน้าประตูแล้ว]
 เชิญไหวจ้อวางสายโทรศัพท์ พอไปรับของที่สั่งจากด้านนอกประตู
 ถึงเห็นว่าบนไบเสร็จเขียนเอาไว้ว่า

'เสียงคอมพิวเตอร์ดังจนไม่ได้ยินเสียงกริ่งประตู ให้โทรมาเลย ขอขอบคุณ
 ครับ!'

ยาที่ร้านขายยาเลือกมาให้เหมือนกับที่เชิญไหวจ้อซื้อไม่มีผิด เขาวางมันลง
 บนโต๊ะกินข้าว ขณะที่กำลังจะกลับไปตีหัวตฤติบต่อเขาก็พบว่ามือของตัวเอง
 ถือโทรศัพท์ของจิ้งฮวนเอาไว้

เขาเดินไปถึงด้านหน้าเตียงและวางโทรศัพท์ไว้ข้างหมอน สายตาเลื่อนไปยัง
 ใบหน้าของจิ้งฮวน

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์เหมือนจะทำให้หนวหนู จิ้งฮวนจึงขมวดคิ้วเล็กน้อย
 ใบหน้าครึ่งหนึ่งไม่ได้จมอยู่ในหมอน ฝ่ามือขาวบางจุ่มอยู่ในหมอน พวงแก้ม
 ยังคงขึ้นสีแดงก่ำอย่างไม่ค่อยปกติ แต่หากเทียบกับก่อนหน้านี้นักก็ถือว่าจางลงไป
 มาก

เชิญไหวจ้อเอื้อมมือไป ปลายนิ้วแตะลงบนแก้ม

ความรู้สึกร้อนผ่าวพุ่งขึ้นมาจากปลายนิ้ว ฝ่ามือของเชิญไหวจ้อเลื่อนขึ้นไป
 ลูบหน้าผากของเขาอีกครั้ง

จิ้งฮวนฝันไป

เขาฝันเห็นตัวเองเดินอยู่ในทะเลทราย ดวงอาทิตย์ลอยเด่นอยู่เหนือศีรษะ
 อากาศร้อนผ่าวจนแทบระเหยกกลายเป็นไอ ริมฝีปากก็แห้งผาก

ในตอนนั้นเบื้องหน้าเขามีถุงน้ำแข็งถุงหนึ่งโผล่ขึ้นมา เขายังไม่ทันได้คว่ำมัน
 เอาไว้ ถุงน้ำแข็งก็ปะทะลงบนหน้าผากของเขาด้วยตัวมันเอง ความรู้สึกเย็นสบาย
 ทำให้เขาอดถอนหายใจยาวเหยียดออกมาไม่ได้

แต่มันก็ไม่พอ

ดังนั้นเขาจึงเอื้อมมือไปจับถุงน้ำแข็งมาซุกอยู่กับซอกคอของตัวเอง อย่างมีความสุข แต่ก็ยังรู้สึกว่าร้อนอยู่นิดหน่อย

เซียงไหวจื๋อมองไปที่นาฬิกาพลางคำนวณเวลาकिनยาครั้งต่อไปอยู่ในใจ ทันใดนั้นข้อมือของเขาก็ถูกอีกคนคว้าเอาไว้

ฝ่ามือของจิงฮวนเองก็ร้อนผ่าว อีกฝ่ายคว้ามือเขาไว้เบาๆ จนแทบจะไม่ได้ใช้แรงอะไรเลย

ขณะที่เซียงไหวจื๋อกำลังอยากรู้ว่าอีกคนจะทำอะไรกับฝ่ามือที่ถูกดึงไป มือก็สอดเข้าไปในซอกคอของอีกฝ่าย

เซียงไหวจื๋อตกใจ ดวงตาเบิกโพลงเล็กน้อย ใบหน้าฉายแววทำอะไรไม่ถูก อย่างหาได้ยาก

ลู่อังเคยบอกว่าแฟนเก่าของเขาผิวดีมาก มือก็ทั้งขาวทั้งนุ่ม แถมยังบอกว่า ผิวของสาว ๆ จะอ่อนนุ่มและหอมกรุ่นมาตั้งแต่เกิด ซึ่งถือเป็นสมบัติของโลก เลยทีเดียว

เซียงไหวจื๋อรู้สึกได้ถึงสัมผัสบนฝ่ามือ ริมฝีปากเริ่มเข้าหากัน ขับพลัน เขาก็รู้สึกว่สิ่งที่ลู่อังพูดไม่ได้ถูกต้องไปซะทั้งหมด

เซียงไหวจื๋อลองเรียกเขา "จิงฮวน?"

จิงฮวนส่งเสียงพึมพำอ้อออกมาโดยไม่ยอมปล่อยมือและไม่ได้ตอบกลับ

เซียงไหวจื๋อจึงรู้ว่าอีกฝ่ายยังคงหลับอยู่

เขายืนเสียบอยู่สักพักก่อนจะค่อยๆ ดึงมือของตัวเองออกมาลูบผมจิงฮวนเบาๆ

เมื่อเซียงไหวจื๋อกลับไปหน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์อีกครั้งก็เห็นข้อความจากเพื่อน ถูกส่งมาจนแทบจะระเบิด

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : สาวน้อยทำไมไม่พูดเลยล่ะ

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : ฮัลโหล?

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : ถ้าเธอไม่ยอมมาเล่นเซิร์ฟเราก็โอเค จั๊นพวกเรา มาแอดวีแชตทำความรู้จักกันไว้ก็ได้นะ [เจิน]

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : ฉันไม่ใช่คนแปลกๆ หรอกน่า ฉันเป็นเพื่อนในดี
ของเสียจริงจิง เธอถามเสียจริงจิงดูก็ได้

[เพื่อน] ถนนยาวไกล : สวาน้อย?

มือของเซียงไหวจื่อยังหลงเหลืออุณหภูมิจากจิ้งฮวนอยู่
ผ่านไปครู่ใหญ่เขาถึงจับเมาส์อีกครั้งแล้ว...ปิดข้อความของลู่หังไป

เมื่อจิ้งฮวนตื่นขึ้นมาทั่วทั้งห้องก็มีดสนิท เหลือเพียงแสงสลัวที่ส่องสว่าง
มาจากจอคอมพิวเตอร์ที่กำลังพักหน้าจออยู่

หัวของเขาว่างเปล่าไปครู่หนึ่ง ไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหนเขาจึงลุกขึ้น
จากเตียงอย่างเลื่อนลอยแล้วมองไปรอบๆ ด้วยความกังวล

เซียงไหวจื่อละ

เขากวาดตามองรอบหนึ่งก็ยังหาไม่เจอ จิ้งฮวนจึงหันกลับมาเลิกผ้าห่ม
ข้างกายขึ้น...มันก็ยังคงว่างเปล่า

เขาถอนหายใจอย่างระแวดระวัง ก่อนจะสงสัยในการกระทำของตัวเอง
อีกครั้ง

เดี๋ยวลี...ทำไมเขาถึงคิดว่าเซียงไหวจื่อจะมาอยู่ในผ้าห่มของตัวเองละ

พอตื่นขึ้นมาเขาก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าร่างกายมีเลือดมีแรงขึ้นมาก จิ้งฮวน
เอื้อมมือไปแตะหน้าผากก็พบว่ามันไม่ร้อนผ่าวอีกแล้ว

เขาเปิดผ้าม่านข้างตัวออกดู มีเพียงไฟถนนที่ส่องกระทบกระจกอย่าง
โดดเดี่ยวเดียวดายเท่านั้น แสงไฟจากตึกที่อยู่ข้างๆ แทบจะดับสนิทไปหมดแล้ว
ดูเหมือนจะยังเป็นช่วงกลางดึก

ลำคอของจิ้งฮวนแห้งผาก เขากำลังจะลงจากเตียงไปรินน้ำดื่มก็เห็นว่า
บนโต๊ะข้างเตียงของตัวเองมีแก้วน้ำวางอยู่ เขาหยิบมาดื่มไปครึ่งแก้ว ก่อนจะ
ล้มตัวลงนอนบนเตียงอีกครั้ง

จิ้งฮวนจ้องมองเพดานด้วยความงุนงง จากนั้นจึงค่อยๆ เอื้อมมือไปควานหา
โทรศัพท์ที่อยู่ใต้หมอน

หน้าจอโทรศัพท์เต็มไปด้วยแจ้งเตือนข้อความ โทรศัพท์เปล่งแสงบาดตา
จิ่งฮวนจึงหรีดตาลงแล้วเปิดวีแชต

ครั้นเห็นแจ้งเตือนข้อความจากเซียงไหวจื่อ หัวใจเขาก็กระตุกวบและ
กดเข้าไปดูโดยสัญชาตญาณ

เซียง ฉันทกลับแล้วนะ ใช้ลดแล้ว ไม่ต้องกินยาลดไข้แล้ว

เซียง ซื้อมีโกล่าสำเร็จรูป 2 กล่องมาไว้ในห้องครัว ตอนดึกไม่มีคนส่งอาหาร
ก็อุ่นกินนะ ถ้ามีคนส่งอาหารก็สั่งอาหารเอา

จิ่งฮวนอ่านข้อความสองบรรทัดเข้าไปเข้ามาอยู่นานสองนาที
เขาไม่ได้ฝันไป เซียงไหวจื่อมาจริงๆ แก้มเขายังเปิดเผยความจริงไปแล้ว
ด้วย

เซียงไหวจื่อไม่ได้ด่าเขา

และไม่ใช้แค่ไม่ด่าเขา แต่ยังลูบแก้มเขาก็กต่างหาก

ทันใดนั้นจิ่งฮวนก็รู้สึกร้อนผ่าวที่แก้มซ้าย เขาเลียริมฝีปากพลางกดเปิด
แป้นพิมพ์หวังจะตอบข้อความ แต่พอมองดูเวลาก็พบว่าตอนนั้นปาเข้าไปตีสี่แล้ว

จิ่งฮวนเก็บนิ้วที่เตรียมจะกดพิมพ์ข้อความกลับมาเฉยๆ จากนั้นจึง
ออกจากหน้าแชตและเริ่มดูข้อความอื่น

ลู่เหวินเฮ่า ฮวนฮวน ทำอะไรอยู่อะ อาการดีขึ้นหรือยัง

ลู่เหวินเฮ่า [รูปภาพ] ฉันทกับเสียงเอ๋อร์มากินหม้อไฟกัน 2 คน

น้ำซุปในหม้อเป็นสีแดงมันวาว จิ่งฮวนมองดูแวบเดียวก็ปวดท้องแล้ว

เสียงจิงยา ท้องเสียหรือยัง

ลู่เหวินเฮ่า เอ๊ย

ลู่เหวินเฮ่า เพิ่งจะมาตอบฉันตอนนี้เนี่ยนะ? นายเพิ่งตื่นหรือ

เสี่ยวจิ้งยา อืม

ลู่เหวินเฮ่า ตกใจหมดเลย ฉันกำลังดูเรื่องซุบซิบของนายอยู่ ข้อความของนายก็เด้งขึ้นมาพอดีเลย

เสี่ยวจิ้งยา เรื่องซุบซิบอะไรอะ

ลู่เหวินเฮ่า ยังจะมีอะไรอีกล่ะ ก็เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในเว็บบอร์ดมหาลัยไง แต่คนในกลุ่มนี่ยิ่งพูดก็ยิ่งไร้สาระเข้าไปทุกที ถ้าฉันไม่รู้จักนายคงเชื่อไปแล้ว

จิ่งฮวนพลิกตัวอย่างไม่ใส่ใจ

เสี่ยวจิ้งยา อ้อ ว่าไงมั่งล่ะ

ลู่เหวินเฮ่า พวกนั้นว่าเห็นรุ่นพี่เซียงเดินออกมาจากตึกบ้านเช่าของนาย ตอนเที่ยงคืน

เสี่ยวจิ้งยา ?

ลู่เหวินเฮ่า แถมยังบอกว่าพวกนายสองคนอยู่ด้วยกันในนั้นตั้งนาน ผ่านานก็ไม่เปิดด้วย

เสี่ยวจิ้งยา ...

ลู่เหวินเฮ่า นายว่าตลกไหมล่ะ ถ้าไม่รู้คงคิดว่าคนในมหาลัยพวกนี้เป็นเพื่อนบ้านนายแน่ๆ แถมยังเปิดม่านส่องด้วย...มันก็แค่ข่าวลือ แต่ถ้าเป็นคารานี่คงตกเป็นจำเลยสังคมไปแล้ว

จิ่งฮวนคิดถึงเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่อยู่ข้างห้องของตัวเองขึ้นมาก่อนจะพิมพ์ข้อความซ้ำๆ

เสี่ยวจิ้งยา ...จริง

ลู่เหวินเฮ่า ไข่มะ นี่ฉันช่วยตอบแทนนายไปแล้วด้วย

เสี่ยวจิ้งยา ?

เสี่ยวจิ้งยา ตอบว่าอะไร

ลู่วินเฮ่า ฉันบอกว่าฉันเป็นเพื่อนสนิทนาย รู้เรื่องวงใน ให้พวกนั้น
เลิกพูดจาไร้สาระได้แล้ว ถ้าพวกนายสองคนมีอะไรในกอไผ่จริงๆ ฉันจะยื่นกลับหัว
ให้

เสี่ยวจิงยา ...

เสี่ยวจิงยา ฉันไปนอนก่อนนะ บ๊ายบาย [ดอกกุหลาบ]

网恋翻车指南 3
Wang Lian Fan Che Zhi Nan 3

How to... เดตออนไลน์ยังงี้ให้พัง 3
เจ๊ยงจื่อเป้ย เขียน
G.N Voyager แปล

จำนวน 432 หน้า
ราคา 439 บาท

Published originally under the title of 《网恋翻车指南》(Wang Lian Fan Che Zhi Nan)

Author © 酱子贝 (Jiang Zi Bei) Volume 03

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Illustrations by Welkin

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2904-6

ภาพประกอบ Welkin

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมส์ แพบลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

นับตั้งแต่**จิ้งฮวน**รู้ว่าผู้ที่เป็นเป้าหมายของปฏิบัติการเดตอนไลน์ให้ฟังครั้งนี้
รู้อยู่แล้วว่าที่จริง ‘จิ้ง’แสนหวานตัวน้อย’ ไม่ใช่เด็กสาวบ้องแป๋ว
แต่เป็นรุ่นน้องในมหาวิทยาลัยซึ่งคุ้นเคยกันดี
จิ้งฮวนก็เริ่มใช้เวลาไปกับการครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ต่างๆ
อย่างเช่น**เซียงไหว**จื่อรู้ว่าเขาคือจิ้งแสนหวานตัวน้อยตั้งแต่เมื่อไร
และในเมื่อรู้แล้วว่าเขาสาวน้อยตัวปอม ทำไมยังทำเหมือนปกติ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย
หรือว่า... อีกฝ่ายจะแกล้งทำให้เขาตายใจเพื่อซัดตึงอย่างโหดเหี้ยม?!!

จิ้งฮวนนั่งคิด นอนคิด ตีลังกาคิดอยู่อย่างนั้นแต่ก็ยังไม่เฉลียวใจเลยสักนิด
ว่าแท้จริงแล้วเบื้องหลังการกระทำของฝ่ายตรงข้ามอาจจะไม่ได้ซับซ้อนอะไร
ก็แค่การทำทุกวิถีทางให้เดตอนไลน์ครั้งนี้กลายเป็นการเดตในชีวิตจริงเท่านั้นเอง

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2904-6

9 786160 629046

ราคา 439 บาท